

Vijftigste expositie Indigo Almelo

Visuele eenheid gesmeed van verschillend werk

tekst: Jet van der Sluis
foto: Eric Fischer

Zoals inmiddels gebruikelijk was het weer bomvol tijdens de opening van deze jubileumeditie van Indigo. Vier kunstenaars presenteren er sterk van elkaar verschillend werk, waaruit de tentoonstellingsmakers toch weer een visuele eenheid hebben weten te smeden. De foto's van Patricia van de Camp alleen al zijn een bezoek meer dan waard, net als sommige van de beelden van Frieda Waanders. Tussen de schilderijen van Joke Neurdenburg en die van Harry Schömaker bestaat een sterk contrast. Waar Schömaker een volstrekt eigen, verticaal georiënteerd handschrift heeft ontwikkeld, sluiten de kleurrijke doeken van Neurenburg comfortabel aan bij de lyrische landschapsabstractie.

De serie Roodkapje, die bestaat uit zes foto's, heeft een heel ander, meer verhalend karakter. In dit fotografische sprookje herschrijft ze echter de traditionele rolverdeling. De wolf en het fel kijkende meisje lijken aan elkaar gewaagd.

Patricia van de Camp heeft een eigenzinnig oog: haar foto's intrigeren en weten je blik lang vast te houden. Haar serie *All grown up* toont ons een reeks heel jonge meis-

jes op hun paasbest, die ze schijnbaar vrij losjes heeft gefotografeerd. Het geniale ervan is dat ze deze meisjes stuk voor stuk heeft vastgelegd vóórdat ze gingen pose-

ren. Ze weten nog niet wat de bedoeling van de fotosessie is en die onzekerheid en die spanning geeft aan hun gezicht en hun houding een geladenheid die hun diepste wezen blootlegt. Ze zijn heel even al diegene die ze ooit als volwassene zullen worden. Ontwapenend vind ik vooral het negroïde meisje dat een zekere branie lijkt uit te stralen, maar die ondertussen van louter spanning de teentjes van haar blote voeten over elkaar kruist.

De serie *Roodkapje*, die bestaat uit zes foto's, heeft een heel ander, meer verhalend karakter. In dit fotografische sprookje herschrijft ze echter de traditionele rolverdeling. De wolf en het fel kijkende meisje lijken aan elkaar gewaagd. Maar ook hier weer verraden details de kwetsbaarheid van dit stoere jongensmeisje: vertederende blote spillebeentjes in rode kinderlaarsjes en een aandoenlijke pleister op haar knie. Zou de wolf haar daarom zijn rug toedraaien en met de staart tussen de benen afdruipten?

Uiteraard houdt Van de Camp zich ook bezig met het schilderkunstige *clair-obscur*, omdat het spel met licht en schaduw ook voor de fotograaf van essentieel belang is. Bij haar resulteert dat in vervreemdende portretstudies van een jongenskopje, de serie *Black velvet*. Op of rond het dromerige gezichtje van haar model brengt ze met zwarte schmink contrastpartijen aan die niet alleen de schaduwwerking, maar vooral de teerheid van deze jongeman in wording (haar zoon) benadrukken: de donshaartjes op zijn bovenlip en de prachtige lange wimpers, bijvoorbeeld.

De beelden van Frieda Waanders hebben een heel andere uitstraling. Uit haar werk spreekt kracht en ambachtelijke beheersing van het o zo moeilijke werken met marmer en hardsteen. Op haar sterkst is ze in die beelden waarin ze de natuurlijke tekening van de steen mee laat spreken, zoals in *Natural Beauty*, een liggend naakt in een

Dankzij de inzet van Hannie Niessen en haar sterke team vrijwilligers is er bij Indigo Almelo weer van alles te beleven op het gebied van de schone kunsten. Het is te hopen dat het haar beoogde opvolgster, Hanneke van Schoten, in de toekomst zal lukken om dit niveau te handhaven en verder uit te bouwen.

bijzonder soort zwart geaderd marmer, het zeldzame *Portoro*. Ook in *Donna di Mare* vervult het grillig geaderde marmer zelf een prominente rol. Het resulteert in een beeld dat vanuit elke gezichtshoek spannend blijft. Vooral ook doordat dit beeld minder glad afgewerkt is. De zichtbare sporen van de tandbeitel geven aan deze

sculptuur een rauwe vitaliteit. Een kwaliteit die ik mis in haar al te gepolijste abstracties.

Schilderkunstig valt het meeste te beleven aan de schilderijen en tekeningen in gemengde techniek van Harry Schömaker. Het is curieus hoe hij met voornamelijk

verticale verf- of penstreken de suggestie van een interieur, landschap en zelfs van een portret weet te realiseren. Zijn grotere werken dien je wel vanaf een zekere afstand te bekijken, voordat het ogenschijnlijk abstracte lijnenspel samenvalt met de beoogde afbeelding. Dat hij ook in een conventionele en minder gekunstelde stijl zijn mannetje staat, blijkt wel uit de sterke interieurstudies in olieverf van de *Bolwerksmolen*, met hun prachtige tonale kleurgebruik.

Experimenteler zijn de tweezijdige tekeningen met marker op perspex, die door de gebruikte techniek en doordat het perspex iets van de muur afhangt, een grote ruimtelijkheid suggereren.

De landschappelijk georiënteerde schilderijen van Joke Neurdenburg getuigen van een zuiver kleurgevoel, wat niet zo verwonderlijk is bij iemand die een groot deel van haar leven interieuradviezen heeft gegeven. Zelf zegt ze: 'Ik uit mij gevoelsmatig en laat mij via mijn intuïtie door vormen en kleuren verrassen'. Een dergelijke intuïtieve werkwijze draagt het gevaar in zich dat sommige voorstellingen te weinig focus uitstralen. Alhoewel de schilderes tijdens de opening vertelde dat ze vanuit een sterke innerlijke noodzaak werkt, slaagt ze er niet altijd in die ook zichtbaar te maken.

Dankzij de inzet van Hannie Niessen en haar sterke team vrijwilligers is er bij Indigo Almelo weer van alles te beleven op het gebied van de schone kunsten. Het is te hopen dat het haar beoogde opvolgster, Hanneke van Schoten, in de toekomst zal lukken om dit niveau te handhaven en verder uit te bouwen.

